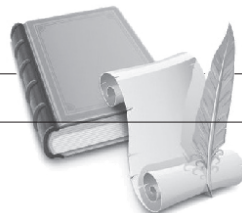

Літературно-мистецька сторінка

Павло СТАРУХ — корінний кременчанин. Вчився у Кременецькій ЗОШ №1, відвідував гурток «Юний художник» у Районному центрі дитячої творчості. Випускник Кременецького педагогічного коледжу (спеціальність «Образотворче мистецтво»), де був членом студентського мистецького гурту «Натхнення».

Нині — студент спеціальності «Українська філологія» КОГПА ім. Тараса Шевченка. Крім навчання, активно відвідує Літературне об'єднання Тернопільського обласного осередку Спілки письменників України, є актором експериментального студентського театру «Пілігрим». Любить все креативне, неординарне, отримує задоволення від спілкування з людьми, які нестандартно мислять і демонструють свою фантазію та уяву. «Поезія — це те, чим я живу!» — такі слова звучать з уст молодого поета. Хоча писати Павло почав ще з дитинства (а це були переважно казки), збірка «Злива» — його перше поетичне надбання.

Павло СТАРУХ

ЧАРІВНИЦЯ

Сплітала ніч твої розкішні коси,
І в спину дихала зима.
Ти йшла одна, світловолоса,
А я — позаду, крадькома.

Із сумом мовчки рахував сліди...
Для тебе втрачений, забутий,
Хотів вже крикнути: «Не йди!».
Спинив мене той місяць лютин.

Обвів би день свого календар,
Коли тебе на вулиці побачив.
Усе розвіялось, як пил із димаря,
Тебе це не цікавило одначе.

Троянда біла дотиком стебла
Тоді, напевно, все ж тебе вколола,
Бо ти спочатку іншою була,
Але до мене потім охолола.

Твої маленькі, теплі рукавиці —
Із ниток, де невидимий клубок,
В моїх очах ти снігова цариця,
Чарівна повелителька думок.

СПОКУСА

Будь моєю завжди спокусою,
Океаном з палких бажань,
Та не в силах тебе примусити,
Я лиш прошу, ти тільки стань.

Найтепліші всі твої дотики —
Аж вирує у жилах кров,
Залишайся моім наркотиком,
Я вдихатиму тебе знов.
Незрівнянна земна насолода
В поєднанні з червоним вином...

Ліна Вересень

Це було не парадоксом осінньої погоди: початок листопада в Кременецькій гуманітарно-педагогічній академії ім. Тараса Шевченка ознаменувала презентація першої збірки віршів молодого поета, студента 21-У групи Павла Старуха під назвою «Злива».

Відкрив поетичне свято безпосередній організатор дійства, кандидат філологічних наук Роман Дубровський, який виступив автором передмови і літературним редактором збірки. Ведучими програми й активними учасниками презентації були однокласники молодого поета. Вони демонстрували відеоряд інтерв'ю з викладачами і студентами академії, ознайомили присутніх із цікавими та кумедними сторінками з біографії свого колеги, з великим задоволенням читали окремі його твори і нарешті дали слово автору.

Легко, невимушено і задушевно лилась лірична сповідь Павла Старуха про все на світі: від актуальної громадсько-політичної і глибоко філософської до яскраво пейзажної та щиро інтимної лірики, а згодом переросла у справжню стихію нерозтрачених почуттів, нестримних юначих емоцій, довгожданою травневою зливою несподівано захопила, накрила весь зал. І не було жодного байдужого до цього яскравого поетичного потоку ні серед представників старшого покоління (і це зрозуміло), ні серед ровесників (що буває досить-таки рідко).

Приємно вражені почутим, свої думки та вітання висловили педагоги і наставники поета-дебютанта, кандидати історичних наук, доценти Олександр Соловей і Володимир Собчук, викладач педагогічного коледжу Олег Слободенюк, керівник, режисер і постановник студентського експериментального театру «Пілігрим», наставник поета-актора Василь Скороплюс, голова профкому студентів Андрій Заблоцький, літературний редактор газети «Замок» Ніна Багнюк і, звичайно ж, однокласники.

Проректор з виховної роботи Микола Сиротюк від імені ректора, професора Афанасія Ломаковича вручив Павлу Старуху Грамоту. Особливим моментом презентації став виступ мами поета Орини Старух — завідувача Кременецької центральної бібліотеки для дітей, заступника директора ЦБС по роботі з дітьми. З материнською ніжністю, безмежною любов'ю і трепетною гордістю прозвучали її глибокі слова: «Шукаю сина у собі...». Звичайно, всі батьки хочуть, щоб діти були забезпечені, отримали відповідну освіту і мали гарну роботу, сім'ю і т.д. Однак відчуття таке щастя за свою дитину може далеко не кожна мати.

Вітаємо автора «Зливи» з такою гарною і цікавою стартовою подією в його житті. Щиро бажаємо, щоб вона стала не руйнівною стихією, що затоплює талант і призводить до «зіркової хвороби», а залишалася вірною Музою, тим життєдайним дощем, який надихає і дає щедрі та неповторні творчі врожай.

ТОЧКИ СХОДЖЕННЯ...

Я сп'янів від чарівної вроди,
Але добре від цього обом.

У повітрі завіса ніжності,
Як легкий тююновий дим.
А для тебе мій доказ вірності —
На папері зі слів і рим.

Ти найбільше моє задоволення,
Неповторна й чудова на смак.
Я тобою тепер поневолений —
Вже надовго і міцно, так!

ВІР МЕНІ

Нам розставлені точки сходження
На важливому двом маршруті,
Там, на небі, давно «погоджено»,
Що ми разом повинні бути.

В нас співпав гороскоп сумісності,
Ми тоді запитали в зірок:
Нам чекати в стосунках міцності
И будувати кохання місток?

Жодна відстань не має значення,
Та хіба ж вона є причиною?
На коротких, швидких побаченнях
Все здається мені хвилиною.

Гублять відносини зверхність з оманю
І недовіра зі сміхом нещирим.
Тільки відвертим я буду
З коханою,
Ніжним, турботливим, милим.

Будеш для мене
безцінним ти золотом,
Світлом яскравим над прірвою,
Вічним теплом у лютневому холоді,
Тільки ти вір мені, вір мені...

ПЕРЕМОЖІ

Навіть слабкість перетворюють в силу,
Міцність духу сильніша, ніж біль,
Вороги в них хоробрість не вбили,
Не потрапили в бажану ціль.

Так, непросто сміливим воїнам,
Бо на Сході суттєві втрати.
Стільки лиха і горя скоєно
Від колишнього дружнього «брата»!

Був для когось останнім бій —
Імена їх на пам'ятній дошці.
В інших очі — оберемок надій,
Вони вже для нас всіх переможці.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ЧЕКАЄ...

А на пероні дівчина стояла,
Дивилась в очі, обіймаючи бійця,
Бо на війну із болем проводжала
И зникла посмішка з її лица.

Не плач, кохана, повернися,
Я обіцяю, тільки зачекай,
До тебе міцно пригорнуся,
Хоч і покинув рідний край.

Із перемогою прийду, я знаю,
Мене зустрінеш, усміхнись,
Тебе надіятись благаю,
За мене в храмі помолись!

Ця дівчина, зітхнувши, промовляла:
«Мій поцілунок щоб тебе вберіг».
І щиро хлопцеві бажала,
Переступити знову батьківський поріг.

Та на прощання, обіймаючи єдину,
Забіг у потяг, а вона пішла...
Він буде захищати Україну,
Аби щасливою і мирною була!

В ПОХМУРОМУ НЕБІ...

В похмурому небі летять журавлі,
З далекого Сходу, де горе і лихо,
У хмарах блукали, ховались в імлі,
І клекіт шумів, долинаячи стиха.

Здіймалось над полем скривавлене пір'я,
Приречені птахи вмирали від ран.
Немає там досі ознак перемир'я,
Всього лиш цей підлий, ворожий обман.

Тріпотіли крильми від нестерпного болю,
Аби вирватись з лютої пащі,

Бо безцінна омріяна воля
І дається тепер вже найважче!

Та наляканий ключ журавлиний,
Попри обстріл смертельний... летить,
Понад містом зруйнованим лине,
Що від жаху ночами не спить.

І простори рідні минала
Згряя цих беззахисних птахів,
Як востаннє, журливо кружляла,
Облітаючи знову над дахом...

ЗАКОН СПРАВЕДЛИВОСТІ

Там, за колючкою, вітер свободи
Дме через ґрати бетонних стін,
З волі вривається, в гості приходить,
Иде коридором до камери змін.

Може, суддя помилився й папери —
Не доказ провини й замало підстав,
Свідки збрехали і щезнули в дверях,
На лаві підсудний кричить: «Не воював!».

Важко, напевно, винести вирок —
Хтось все ж повинен судити людей,
Аби справедливо, а не з-під копирок
Ув'язнювать, батька забравши в дітей.

Є справедливим лиш Божий Закон —
Судді ж писали свої закарлючки.
Тихо ночами в'язням крізь сон
Дме легкий вітер, зігнувши колючку...

НЕ ВБИВАЙТЕ ЧАСТИНКУ СЕБЕ...

Не вбивайте частинку себе,
Не забудьте покликання мами,
Це по-справжньому серце шкребе,
Не якась соціальна реклама.

В когось інші складалися плани —
Іх змінила близькості мить.
Комусь діти, як дар довгожданий,
Без них щось тривожно болить.

Не помилка життя, авжеж,
Щоб його, ніби лінію, стерти,
Навпаки — світла радість без меж,
За яку часто борються вперто.

Збережіть, не втрачайте. Малюк
Хай почує від вас колискову,
Теплі дотики маминих рук
Його в сні огортають казкові.

Що б не сталося, вірте: завжди,
Вас чекатимуть все ж оченята,
Які дивляться, звісно, туди,
Де знаходяться мама і тато.